(941) "ध्वन शब्दे" (X-चुरादिः-1890. अक. सेट्. उभ. अदन्तः।)

'ध्वनयेदित्यदन्तस्य ध्वनेः शब्दे ध्वनेत् शपि॥' (श्लो. 126) इति देवः। ध्वनकः-निका, दिध्वनयिषकः-षिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककृपयतिवत् (251) ज्ञेयानि।

(942) "ध्वन्सु अवस्रंसने गतौ च"

(I-भ्वादिः 755. सक. सेट्. आत्म.)

ध्वंसकः-सिका,	ध्वंसकः-सिका,	दिध्वंसिषकः-षिका,	[1]दनीध्वसकः-सिका;
ध्वंसिता-त्री,	ध्वंसयिता-त्री,	दिध्वंसिषिता-त्री,	दनीध्वसिता-त्री;
—	ध्वंसयन्-न्ती,	ध्वंसयिष्यन्-न्ती-ती;	—
ध्वंसमानः,	ध्वंसयमानः,	दिध्वंसिषमाणः,	दनीध्वस्यमानः;
ध्वंसिष्यमाणः,	ध्वंसयिष्यमाणः,	दिध्वंसिषिष्यमाणः,	दनीध्वसिष्यमाणः;
[2]पर्णध्वत्-पापध्वत्-पापध्वसौ-पापध्वसः;		—	— —
[3]ध्वस्तम्-[A]ध्वस्तः-ध्वस्तवान्,		[B]ध्वंसितः,	दिध्वंसिषितः, दनीध्वसितः;
ध्वंसः,	ध्वंसः,	दिध्वंसिषुः,	दनीध्वंसः;
ध्वंसितव्यम्,	ध्वंसयितव्यम्,	दिध्वंसिषितव्यम्,	दनीध्वसितव्यम्;
ध्वंसनीयम्,	ध्वंसनीयम्,	दिध्वंसिषणीयम्,	दनीध्वसनीयम्;
ध्वंस्यम्,	ध्वंस्यम्,	दिध्वंसिष्यम्,	दनीध्वस्यम्;
ईषद्ध्वंसः-दुर्ध्वंसः-सुध्वंसः;		—	— —
ध्वस्यमानः,	ध्वंस्यमानः,	दिध्वंसिष्यमाणः,	दनीध्वस्यमानः;
ध्वंसः,	ध्वंसः,	दिध्वंसिषः,	दनीध्वसः;
ध्वंसितुम्,	ध्वंसयितुम्,	दिध्वंसिषितुम्,	दनीध्वसितुम्;

---

1. यङन्ते सर्वत्र, 'नीग्वञ्चुस्रंसुध्वंसु—' (7-4-84) इत्यादिना अभ्यासस्य नीगागमः। उपधानकारस्य यङ्निमित्तको लोपः।
2. क्विपि पदान्तनिमित्तकः, 'वसुस्रंसुध्वंस्वनडुहां दः' (8-2-72) इति सकारस्य दकारः। चर्त्वम्।
3. क्त्वायामिड्विकल्पनात्, निष्ठायाम्, 'यस्य विभाषा' (7-2-15) इतीण्निषेधः। उपधानकारलोपः।

A. 'ध्वस्तान्धकारेऽपि पुरे पूर्णेन्दोः सन्निधिः सदा॥' भ. का. 5. 27.

B. 'स्निग्धाञ्जनश्यामरुचिः सुवृत्तो वध्वा इवाध्वंसितवर्णकान्तेः।' शि. पा. 3. 63.